

Arrest

nr. 234 521 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot 15 mei 2010 in de wijk Al-Ameriya verbleef.

Gedurende de laatste periode voor uw vertrek uit Irak op 15 juli 2010 verbleef u bij verschillende familieleden in Bagdad. In 2006 behaalde u uw diploma van het hoger middelbaar onderwijs. In juni 2007 zou u zich in uw wijk, Al-Ameriya, aangesloten hebben bij 'Al-Sahwa/Sons of Iraq', ofwel 'Forsan Al-Rafidain'. Tot juni 2008 werkte u voor deze groepering, waarna u omwille van uw degelijke kennis van het Engels aan de slag kon gaan als vertaler-tolk op een Amerikaanse basis in Al-Ameriya, bij de Amerikaanse militaire politie en de GSS, meer specifiek 'Taskforce Unit 161'. Daar zou u voor een dienst genaamd 'Al-Mughraba' gewerkt hebben, waarbij het uw taak was om een link te maken tussen het Amerikaanse leger, het Iraakse leger en de Iraakse politie. Uw laatste werkdag zou 14 mei 2010 geweest zijn.

Na de ontbinding van Al-Sahwa, dat bestond uit het Islamitische Leger en gewone burgers, begonnen de Amerikanen te vechten tegen het Islamitische Leger. In die periode had het Islamitische Leger zich ook herenigd met Al-Qaeda en begon het selectief mensen te vermoorden. Omdat u vroeger bij Al-Sahwa gewerkt had kende u al hun namen. Omwille van deze reden én omdat u met de Amerikanen samenwerkte begonnen zowel Al-Qaeda als het Islamitische Leger u te viseren. Zo kreeg u in de zomer van 2008 een eerste dreigbrief, waarin u werd opgeroepen te stoppen met uw werk voor de Amerikanen. In totaal kreeg u vier à vijf dreigbrieven, zowel van Al-Qaeda als van het Islamitische Leger, waarvan de laatste in mei 2010. Ditmaal was de brief afkomstig van de Islamitische Staat in Irak en werd erin vermeld dat u moest stoppen met uw werk voor de Amerikanen omdat uw familie anders hiervoor de kosten zou betalen en dat ze u zouden vermoorden. U had de Amerikanen hiervan op de hoogte gesteld, maar zij konden hier echter niets tegen doen. Enkele dagen na het ontvangen van die laatste dreigbrief was Abu Hamid, een leider van het Islamitische Leger, naar u thuis gekomen. Daar zei hij tegen u dat het tijd was om te stoppen met uw werk voor de Amerikanen omdat ze van plan waren u te vermoorden. Na deze ontmoeting heeft u naar een Amerikaanse officier gebeld, hem verteld wat u meegemaakt had. Dezelfde dag werd Abu Hamid gearresteerd door de Amerikanen. Op 15 mei 2015 ging u samen met uw vader naar de winkel toen er een auto zeer dicht bij jullie kwam en er twee personen met een geweer uitstapten. U was ongewapend en besloot weg te lopen, maar uw vader werd gevat. U bent onmiddellijk naar uw vriend R. gevluht. R. was naar uw woning gegaan om uw geld, paspoort en documenten op te halen. Daar hadden ze tegen hem gezegd dat ze uw vader hadden vermoord en op straat hadden achtergelaten. Nadien bent u niet meer naar uw woning teruggekeerd en bleef u ondergedoken op verschillende plaatsen in Bagdad. Op 15 juli 2010 vertrok u uiteindelijk uit Irak en nam u vanuit Bagdad met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Turkije. Van daar reisde u met de boot naar Italië, waar u op 14 augustus 2010 aankwam.

In Italië diende u een verzoek om internationale bescherming in en werd u op 21 januari 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. In 2012 of 2013 vertrok u uit Italië en ging u naar Denemarken, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek om internationale bescherming werd echter geweigerd en na drie à vier maanden keerde u terug naar Italië. In Italië hernieuwde u uw verblijfsvergunning, ditmaal geldig tot 17 januari 2017. U zou in Italië echter geen werk en onderdak gehad hebben, waardoor u als dakloze leefde. Tussen 2011 en 2017 was u reeds een tiental keer naar België gekomen om uw familie te bezoeken, maar op 18 januari 2017 besloot u, omwille van uw slechte leefomstandigheden, uiteindelijk Italië te verlaten en definitief naar België af te reizen. Via Frankrijk reisde u naar België, waar u rond 20 januari 2017 aankwam en op 27 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bijkomend verklaart u ook van 2011 tot 2015, tijdens uw verblijf in Europa, als informant voor de CIA, een Amerikaanse inlichtingendienst, gewerkt te hebben. De Amerikanen zouden weten dat veel van de personen die u kende uit Irak, of waarvan u de namen wist, criminelen waren en dat sommige van hen naar Europa gekomen waren. Het zou uw taak zijn geweest om contact met hen te zoeken en hen te volgen om te kijken wat zij deden. De bedoeling van de Amerikanen was te weten te komen of die personen hun activiteiten hier wilden verderzetten of nog andere plannen hadden. In die context zou u ook contacten hebben met de Belgische Staatsveiligheid.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, Italiaanse verblijfskaart, Italiaans reisdocument, een kopie van een busticket van Frankrijk naar België, een treinboete uit Frankrijk, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw woonstkaart, uw Italiaanse identiteitskaart, een bewijs van zeven dagen opvang in Italië, documenten betreffende uw verblijf in Italië, uw aankomstverklaring in België, medische documenten uit België en een tekening van uw Amerikaanse badge.

Uw moeder (X J., CG 10/20981 en OV 6.712.038) en zus (X H., CG 10/20982 en OV 6.712.043) verblijven momenteel ook in België. Beiden hadden hier op 26 oktober 2010 een verzoek om internationale bescherming ingediend en beiden werd op 30 augustus 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 31 juli 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen de beslissing en op 25 september 2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing, waarna uw dossier naar het CGVS werd teruggestuurd. Op 25 oktober 2018 nam het CGVS een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Andermaal ging u in beroep, waarop de RvV ook deze beslissing op 15 maart 2019 vernietigde en voor verder onderzoek naar het CGVS terugstuurde, aangezien de genomen beslissing niet tegemoet kwam aan het initiële oordeel van de Raad dat "(e)r (...) geen informatie voorhanden (is) over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië, zich de verleende bescherming te verschaffen en zijn Italiaanse verblijfsvergunning terug te verlengen of te hernieuwen' en dat '(u)itgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met subsidiaire bescherming in Italië (...) eveneens (ontbreekt)' en dat dit het voor de Raad onmogelijk maakt om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet en dat 'het de Raad aldus aan essentiële elementen (ontbreekt) om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.'".

Vervolgens werd u op 26 juni 2019 door het CGVS uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud. Tijdens dit persoonlijk onderhoud herhaalt u dat u Italië uiteindelijk verlaten heeft omwille van de slechte leefomstandigheden. Zo haalt u aan dat u regelmatig op straat woonde omdat u niet het financiële vermogen had voor een vaste verblijfplaats, u geen werk vond in Italië en u er niet de medische zorg kreeg die u nodig had. Daarnaast geeft u aan dat uw Italiaanse verblijfsvergunning sinds januari 2017 vervallen is, u die in Italië niet had kunnen verlengen omdat u geen vaste verblijfplaats had en dit betekent dat uw subsidiaire beschermingsstatus ondertussen ook vervallen is. Bij een terugkeer naar Italië zal u daar een nieuw interview dienen af te leggen om na te gaan of u nog steeds nood heeft aan internationale bescherming of niet, waarbij u riskeert het land te worden uitgezet.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U geeft immers aan dat uw gezondheidssituatie niet zo goed is, u zou spataders hebben en hier in Irak een mislukte operatie voor ondergaan hebben, en nood hebben aan lichamelijke en psychologische rust (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 4-5). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS I, p. 2-3 en 15 en CGVS II, p. 3-5). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de opeenvolgende persoonlijke onderhoudsopnames op het CGVS. Uit de notities die naar aanleiding hiervan werden opgetekend door het CGVS blijkt genoegzaam dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw medische toestand het procedureverloop in voorliggend geval op negatieve wijze heeft beïnvloed, noch dat deze een volwaardige, individuele en objectieve behandeling van uw verzoek in de weg heeft gestaan. U gaf bovendien zelf aan dat zich op het moment van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds veel beter voelde (CGVS, II p. 4).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten, blijkt dat u internationale bescherming, meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus, in Italië hebt verkregen op 18 januari 2011 (CGVS I, dd. 4 mei 2017, p. 8 en het besluit van de Territoriale Commissie tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 18/1/2011).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich enerzijds op het gegeven dat uw Italiaanse verblijfskaart vanaf 17 januari 2017 verlopen is (en daarmee, naar eigen zeggen, ook uw subsidiaire beschermingsstatus is komen te vervallen) en anderzijds op de levensomstandigheden in Italië (CGVS I, dd. 4 mei 2017, p. 8-9 en CGVS II, dd. 26 juni 2019, p. 4-12).

Vooreerst beroept u zich op het gegeven dat uw verblijfsvergunning sinds 17 januari 2017 verlopen is en u deze niet meer kan hernieuwen. Daar uw verblijfsvergunning ondertussen reeds meer dan twee jaar verlopen is, zou dit ook betekenen dat uw subsidiaire bescherming bijgevolg niet meer geldig is en u bij een terugkeer naar Italië een nieuw verzoek om internationale bescherming zou moeten indienen (CGVS II, p. 4-5 en 11). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen de verblijfsstatus of verblijfsrecht enerzijds, en een verblijfstitel of verblijfsdocument anderzijds (zie ook het antwoord van de Italiaanse Dublinunit in dit verband, zoals weergegeven in de COI Focus, ITALIË. Verduidelijking bij de antwoorden van de Dublinunit, d.d. 19/5/2016 waarvan kopie in het administratief dossier). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Ook de Italiaanse nationale wetgeving voorziet terzake - en in lijn met de Kwalificatierichtlijn - weliswaar in een aantal welbepaalde gronden voor de intrekking of opheffing van de verleende internationale bescherming, maar zulks gebeurt géénszins systematisch doch steeds op grond van een formele, tegensprekelijke procedure zoals voorgeschreven door hoger genoemde Europese regelgeving waardoor Italië, net zoals de overige lidstaten van de EU, gebonden is (zie de informatie van en rapportering door AIDA/ECRE waarover het CGVS beschikt en die in kopie in het administratief dossier wordt gevoegd).

Bijgevolg kan er op goede gronden vanuit gegaan worden dat de subsidiaire beschermingsstatus die u in Italië verleend werd geldig is behoudens zou blijken dat deze inmiddels zou zijn ingetrokken of opgeheven. Het CGVS beschikt evenwel over géén enkele concrete aanwijzing in deze zin, noch wordt zulks door u aangetoond met dwingende argumenten, concrete gegevens of enig verifieerbaar element. Hierbij moet worden onderstreept dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde dat het aan de verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van de reeds verleende bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat deze niet (langer) op deze bescherming kan rekenen (zie RvV 24 oktober 2018, nr. 211 433, randnummer 16.3 ; RvV 30 oktober 2018, nrs. 211 801, 211 791, 211 793, 211 797, onder randnummer 31.3).

Voor zover u aanvoert dat u actueel niet langer beschikt over een geldige verblijfstitel of verblijfsdocument, gekoppeld aan de internationale beschermingsstatus die u in Italië werd verleend, komt het óók ten dezen onverkort aan u toe om - gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u actueel nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus in Italië geniet - op concrete

wijze aan te tonen dat een verlenging van een verlopen verblijfstitel desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten. U laat evenwel na om dwingende argumenten, concrete gegevens of verifieerbare elementen aan te reiken waaruit zou blijken dat zulks in uw hoofde het geval zou zijn. Hoewel u beweert dat u in Italië niet meer over een beschermingsstatus beschikt en u bij een terugkeer naar Italië een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen (CGVS II, p. 11), wordt dit zoals gezegd niet op overtuigende wijze door u aangetoond. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u hiermee bedoelt dat u volgens de Italiaanse wetgeving na een verblijf van zes jaar, en bij de derde verlenging van uw verblijfsvergunning, opnieuw gehoord dient te worden, waarbij er nagegaan wordt of u nog steeds nood heeft aan bescherming of niet en waarna u een permanente verblijfsvergunning kan verkrijgen (CGVS II, p. 11-12). Dat de Italiaanse autoriteiten u zouden uitnodigen voor een bijkomend interview om na te gaan of u nog steeds nood heeft aan internationale bescherming of niet, toont echter aan dat u actueel wel degelijk nog steeds over een internationaal beschermingsstatuut beschikt in Italië. Daarenboven toont dit geenszins een risico op refolement aan, maar vormt dit daarentegen net een bewijs van het respect voor het principe van non-refolement door de Italiaanse autoriteiten. Indien zij, net zoals in 2011, zouden oordelen dat u nog steeds internationale bescherming nodig hebt, zou u volgens uw verklaringen uw subsidiaire beschermingsstatus immers behouden en een permanente Italiaanse verblijfsvergunning krijgen.

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Dienaangaande blijkt overigens uit hogergenoemde informatie (AIDA/ECRE) waarover het CGVS beschikt, en waarvan kopie als bijlage in het administratief dossier wordt gevoegd, dat de Italiaanse verblijfstitel gekoppeld aan subsidiaire bescherming in de praktijk doorgaans vernieuwd of verlengd wordt behoudens eventuele tegenindicaties (bv. wegens het plegen van misdrijven in Italië) doch hiervan zijn er geen aanwijzingen voorhanden in uw geval.

In tweede instantie beroept u zich ook nog op de slechte levensomstandigheden in Italië. Zo haalt u aan dat u geen steun kreeg van de Italiaanse overheid, u geen vaste verblijfplaats had in Italië, u regelmatig op straat diende te wonen, u geen financiële ondersteuning kreeg, u geen werk vond in Italië en u er niet de medische zorg kreeg die u nodig had (CGVS II, p. 4-10).

In eerste instantie beweert u dat u, nadat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, enkel een treinticket en macaroni kreeg van de Italiaanse overheid (CGVS II, p. 5). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat u in 2012 nog gedurende negen maanden in een opvangcentrum van de Italiaanse overheid kon verblijven. Niet alleen werd in het opvangcentrum in uw basisbehoeften voorzien, onderdak en drie maaltijden per dag, maar kreeg u daarnaast ook nog Italiaanse taallessen. Ook zou u in Padova (Padua), zij het slechts voor een paar dagen per week, een slaapplek ter beschikking hebben gekregen (CGVS II, p. 5-6). Gezien u zelfs na het verkrijgen van uw status nog meer dan negen maanden onderdak genoot, kan u echter bezwaarlijk stellen dat de Italiaanse overheid en de instanties, bevoegd voor de opvang van verzoekers en mensen met een statuut, geen enkele bijstand zouden verlenen. Dat u, als persoon die subsidiaire bescherming geniet, nadien geen recht meer gehad zou hebben op gratis opvang is niet abnormaal. Daarnaast blijkt ook dat u in staat was om gedurende vijf à zes maanden voor 250€ per maand een kamer te huren in een huis omdat u destijds werkte. Hoewel uw bewering dat u destijds in het zwart voor de CIA, een Amerikaanse inlichtingendienst, werkte weinig meer is dan een blote bewering van uwentwege, wijst bovenstaand gegeven er wel op dat u destijds over een vast inkomen kon beschikken en in uw eigen huisvesting kon voorzien (CGVS II, p. 7-9). U geeft hier echter bij aan dat u na eind 2015 verschillende pogingen ondernomen had om werk te vinden, maar u hier niet in slaagde omdat er eenvoudigweg geen werk was. Zo zou er onder de Italianen een hoog percentage werkloosheid zijn en zou dit voor vreemdelingen nog erger zijn. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel een jobaanbieding gekregen had in een pizzeria, maar u dit afgewezen had omdat u het maandelijks loon van 350€ te weinig vond (CGVS II, p. 9), wat bezwaarlijk toelaat om te besluiten dat u niet meer over opties beschikte.

Daarenboven zou u Italië in 2013 verlaten hebben en naar Denemarken gereisd zijn om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verzoek werd echter geweigerd door de Deense autoriteiten, waarna u na een verblijf van drie à vier maanden vrijwillig naar Italië besloot terug te keren. Ook reisde u nadien nog meermaals naar België en verschillende andere Europese landen, waarna u telkens weer terugkeerde naar Italië (CGVS I, p. 7-8 en CGVS II, p. 9). Dat u vanuit Italië meermaals naar andere Europese landen kon reizen toont vooreerst aan dat u wel degelijk over een bron van inkomsten of financiële ondersteuning beschikte om uw reizen te financieren. Dat u, ondanks de door u beschreven situatie in Italië, bovendien toch telkens vrijwillig naar Italië besloot terug te keren en daar te blijven toont voorts geenszins aan dat u de situatie in Italië effectief ondraaglijk achtte noch dat uw levensomstandigheden er de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken en kunnen worden aangemerkt als een situatie die zo ernstig is waardoor uw toestand aldaar kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (zie: HvJ, Ibrahim e.a. d.d. 19 maart 2019, randnummer 90).

Verder beweert u nog dat er in Italië geen enkele medische hulp werd aangeboden en de gezondheidssector er zeer slecht was (CGVS II, p. 5 en 10). Hoewel u beweert geen medische hulp gekregen te hebben in Italië, blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk medische hulp gekregen heeft. Zo geeft u aan dat er mobiele medische teams waren om op straat medische bijstand te verlenen en legt u ook een document voor van een ziekenhuisopname in januari 2017 (CGVS II, p. 10). Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat er wel degelijk nota werd genomen van uw medische toestand en men u in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan. U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.

In dit opzicht dient opgemerkt te worden dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Zulks blijkt tevens uit de landeninformatie (AIDA/ECRE) waarover het CGVS beschikt met betrekking tot de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Italië (op administratief en verblijfsrechtelijk vlak, evenals wat betreft bewegingsvrijheid, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid of gezondheidszorg) en waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd. Hoewel deze landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, ontwaart het CGVS hierin géén elementen op grond waarvan a priori kan worden aangenomen dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt integendeel aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de subsidiaire bescherming die u in Italië verleend werd, te weerleggen, waar u gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen niet in slaagt.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt ook uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013).

Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, die u gekend zou hebben na een mislukte operatie in Irak, dient bovendien opgemerkt te worden dat u hiervoor in België een medische opvolging heeft gekregen en u zelf aangeeft dat uw medische toestand ondertussen veel beter is. U zou momenteel enkel pijnstillers nemen en nood hebben aan psychologische en lichamelijke rust (CGVS II, p. 4). U baseert zich bovendien nog steeds op de medische attesten van 2015 en legt verder geen nieuwe medische documenten voor. Deze medische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, dat uw moeder (X Jinan, CG 10/20981 en OV 6.712.038) en zus (X Hind, CG 10/20982 en OV 6.712.043) hier in 2011 het statuut van subsidiaire bescherming hebben verkregen doet niets af aan bovenstaande appreciatie. Er dient immers nog steeds een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming gemaakt te worden. Volgens deze individuele beoordeling, die hierboven beargumenteerd werd, komt u in België niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming, daar u in Italië reeds over een internationaal beschermingsstatuut beschikt en deze bescherming actueel en toereikend blijkt te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en Asiel en Migratie op het feit dat u de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Italië en u niet teruggeleid kan worden naar Irak, doch wel naar Italië.”

Over de gegrondheid van het beroep

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich op de volgende middelen:

- “- Miskenning van in kracht van gewijsde gegane arresten gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde enerzijds het arrest dd. 25/09/2018 met arrestnr. 209 991 en anderzijds het arrest dd. 15/03/2019 met arrestnr. 218 336 ;*
- Schending van het artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting”.*

Verzoeker citeert de motivering in de beslissing inzake de verblijfvergunning in Italië en voert aan wat volgt:

“Ondanks de vernietigingsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft het Commissariaat-generaal opnieuw geen gedegen onderzoek gevoerd.

Opnieuw miskent de verwerende partij hiermee in kracht van gewijsde gegane arresten.

De Commissaris-generaal verschuilt zich ten onrechte achter het gegeven dat het maar aan de verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij zich niet (meer) kan beroepen op zijn beschermingsstatuut in Italië.

Dit terwijl de verwerende partij al tot tweemaal toe door de Raad werd opgeroepen om actuele informatie toe te voegen aan het dossier omtrent verzoekers situatie en de situatie van personen met de subsidiaire beschermingsstatus in Italië.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen uit het arrest met nummer 209 991 van 25 september 2018 in de zaak RvV 215 856/VIII en in het verlengde hiervan, met het arrest met nummer 218 336 in de zaak RvV 226 905/IV van 15 maart 2019.

Dit is geen zorgvuldig bestuur.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt niet tegemoet aan de in kracht van gewijsde gegane beslissingen.

- 4.3.1.

Het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft duidelijk gesteld dat het aan verwerende partij toekomt om actuele informatie toe te voegen met betrekking tot mensen die de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen in Italië.

Dat de verzoeker hierdoor opnieuw werd gehoord door het CGVS.

Echter verwijst het CGVS in zijn bestreden beslissing enkel naar algemene informatie, zonder deze concreet te toetsen op verzoekers persoonlijke situatie.

Het is dan ook frappant om vast te stellen dat waar de verwerende partij in zijn vorige weigeringsbeslissing zélf stelde geen duidelijk zicht te hebben op verzoekers status of geldigheid in Italië, hier in de huidige onontvankelijkheidsbeslissing met geen woord meer over rept.

Meer zelfs. Zij wringt zich in allerlei bochten door te verwijzen naar algemene wetgeving en praktijken, zonder concreet aan te tonen of de verzoeker al dan niet nog een geldig statuut heeft in Italië, wat nochtans de opdracht van de Raad was.

Hiermee komt het Commissariaat-generaal niet tegemoet aan de bepalingen van de 2 eerdere geciteerde arresten die in kracht van gewijsde zijn gegaan.

Het CGVS beperkt zich louter tot de enkele motivering : (...)

Dat dit allesbehalve getuigt van zorgvuldig bestuur noch dat dit aantoont dat de verwerende partij zich naar de vraag van de Raad heeft geschikt.

- 4.3.2.

Eén van de voorwaarden voor reële bescherming is een toereikende bescherming door de overheid.

Mede om hieromtrent duidelijkheid te verkrijgen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS vernietigd en teruggestuurd voor verder onderzoek.

Zij motiveerde dit als volgt: (...)

- 4.3.3.

Het Commissariaat-generaal motiveert geenszins in zijn bestreden beslissing omtrent het al dan niet geldig statuut van verzoekende partij.

Meer zelfs. Zij schuift de verantwoordelijkheid volledig af naar de verzoeker en stelt dat het aan de verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij zich niet meer kan beroepen op zijn beschermingsstatuut in Italië.

Dergelijk besluit wringt met de motivering van het eerste arrest waarin de rechter oordeelt dat er geen informatie voorhanden is over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië, zich de verleende bescherming te verschaffen en zijn Italiaanse verblijfsvergunning terug te verlengen of te hernieuwen en dat uitgebreide en actuele informatie over de situatie van personen met subsidiaire bescherming in Italië eveneens ontbreekt.

- 4.3.4.

Verzoekende partij heeft wel degelijk ruimschoots aan zijn medewerkingsplicht voldaan.

Zo verklaarde hij het volgende tijdens zijn persoonlijk onderhoud omtrent zijn situatie in Italië en de redenen waarom hij het land verliet: (...)

Verder: (...)

Verzoeker heeft zeer concrete en gedetailleerde verklaringen afgelegd over zijn verblijf in Italië, ook als persoon met de subsidiaire beschermingsstatus. Dat de verzoekende partij zich hiermee conform de medewerkingsplicht heeft gedragen.

Dat hiermee op onvoldoende wijze door sz verwerende partij rekening mee werd gehouden.

- 4.3.5.

Vervolgens verwijt het Commissariaat-generaal aan de verzoekende partij ook dat het aan hem toekomt om aan te tonen dat een verlenging van een verlopen verblijfstitel niet meer mogelijk is.

Deze motivering slaagt nergens op.

a)

Vooreerst wenst verzoekende partij te verwijzen naar de eigen motivering van het CGVS in zijn voorgaande weigeringsbeslissing: (...) (zie bestreden beslissing CGVS dd. 25/10/2018)

Het CGVS heeft hier zélf in toegegeven dat het onmogelijk is om de geldigheid van verzoekers statuut te kunnen achterhalen aangezien Italië hierop geen antwoorden geeft.

Dat het CGVS nu durft te stellen dat het aan de verzoeker zélf zou toekomen om aan te tonen dat hij geen geldig verblijfsrecht meer heeft, is beneden alle peil.

Hoewel de Raad expliciet, tot twee keer toe, heeft gevraagd naar actuele informatie omtrent de personen met de subsidiaire beschermingsstatus, schuift de verwerende partij de volledige verantwoordelijkheid in verzoekers schoenen, zonder zélf enige moeite te nemen om een onderzoek op te starten naar verzoekers statuut in Italië. Hiermee komt de verwerende partij niet tegemoet aan de eerder gewezen arresten.

b)

Hoewel het CGVS zijn verantwoordelijkheid en onderzoeksplicht volledig afschuift op de verzoekende partij, heeft de verzoeker desondanks wederom concrete verklaringen aangehaald waarom hij geen verlenging kan aanvragen van zijn statuut in Italië.

Zo verklaarde hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud het volgende: (...)

Dat verzoeker zich opnieuw zeer openhartig en eerlijk heeft opgesteld en alle nodige informatie heeft gegeven aan verwerende partij.

c)

Ter volledigheid wenst de verzoeker ook te verwijzen naar het recente AIDA rapport over Italië, laatst geüpdatet in april 2019.

De informatie in dit rapport bevestigt verzoekers verklaringen dat voor het afleveren van een verblijfstitel, men een domicilie dient te hebben, wat de verzoeker meermaals verklaarde niet te hebben.

Zo stelt het rapport: (...) (zie bijlage, stuk 2)

Dat de verzoeker dus wel degelijk aantoonde dat hij niet in de mogelijkheid is om zijn status te verlengen, wegens gebrek aan domicilie.

d)

Dat verzoeker wel degelijk elementen aanhaalt die overtuigend zijn om te concluderen dat verzoekende partij geen geldig verblijfsrecht meer heeft in Italië.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat alle verantwoordelijkheid op verzoekers schouders wordt gelegd, zonder dat het Commissariaat- Generaal enige onderzoeksplicht aan de dag legt, wat hem nochtans al twee keer werd opgelegd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een eerste keer verschuilt het CGVS zich achter het feit dat de Italiaanse overheid in 2017 93% van de aanvragen van het CGVS niet beantwoord heeft en wat betreft 2018 nog geen enkel antwoord.

Hierdoor besluiten zij dat het dus geen zin heeft om zelfs een vraag hierover te stellen aan Italië.

Nu ontdoet het CGVS zich van alle verantwoordelijkheid en medewerkingsplicht en schuift alles in verzoekers schoenen.

Dit kan echter onmogelijk als een degelijk en concreet antwoord beschouwd worden.

Dat er aldus wel degelijk sprake is van onzorgvuldig bestuur in hoofde van verzoekende partij.

Dat de verzoeker, na al die tijd, als vluchteling erkend dient te worden, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ondergeschikt, het dossier, nogmaals, terug te sturen naar het CGVS zodat zij het gevraagd onderzoek kunnen uitvoeren.

- 4.3.6.

De onderzoeksplicht van het Commissariaat-generaal is opnieuw duidelijk geschonden.

Verzoeker heeft een status mogen verkrijgen in Italië, doch het Commissariaat-generaal weigert halsstarrig om hierover informatie te vergaren. Meer zelfs. Zij ontdoet zich van haar eigen verantwoordelijkheid en schuift alles af op verzoeker.

Het Commissariaat- Generaal baseert zich louter op algemene informatie, doch toont niet aan dat Italië in casu ook nog het verblijfsstatuut van verzoeker zal verlengen of dat deze nog geldig is.

Nochtans is dit al meermaals de vraag van de Raad geweest.

Verzoeker heeft internationale bescherming gekregen in Italië. Dit wilt zeggen dat zijn asielmotieven geloofd werden. Onmogelijk kan er dan besloten worden dat verzoeker geen recht heeft op internationale bescherming, zonder hier meer informatie over te verkrijgen.

Het Commissariaat-generaal maakt zich met deze houding schuldig aan het non- refoulement beginsel.

Artikel 33 van VN- Vluchtelingenverdrag is duidelijk: (...)

Het Commissariaat-generaal ontdoet zich derhalve van haar verantwoordelijkheid door al twee keer niet in te gaan op de vraag van de Raad voor meer actuele informatie omtrent

Verzoeker meent dat het onredelijk is dat de Commissaris-generaal een dergelijke drastische beslissing neemt.

Zij schendt hiermee de zorgvuldigheidsplicht.

4.4.

Verzoeker diende in België een verzoek tot internationale bescherming op 27/01/2017.

- 4.4.1. Eerste weigering

Op datum van 31/07/2017 verkreeg verzoekende partij van het Commissariaat- Generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende hiertegen beroep aan.

Bij arrest met nummer 209 991 van 25 september 2018 in de zaak RvV 215 856/VIII besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de weigeringsbeslissing van het CGVS te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maant de Commissaris-generaal aan om uitgebreide en actuele informatie over de situatie van verzoeker in Italië te onderzoeken : (...)

Het antwoord hierop van het Commissariaat- Generaal in de tweede weigering luidt als volgt: (...)

- 4.4.3. Tweede weigering

Zonder opnieuw gehoord te worden, op datum van 25/10/2018 nam de verwerende partij vervolgens opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Opnieuw ging de verzoeker hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op datum van 15 maart 2019 vernietigde de RvV opnieuw de weigeringsbeslissing van CGVS met zijn arrest met nummer 218 336 in de zaak RvV 226 905/IV.

Zij motiveerde als volgt: (...)

Opnieuw oordeelde de Raad dat in het dossier nog steeds de informatie ontbreekt die nodig is om tot een besluit te kunnen komen en het dossier werd opnieuw teruggestuurd naar het CGVS.

- 4.4.4. Derde weigering

Verzoeker werd opnieuw gehoord op 26/06/2019 door het Commissariaat- Generaal.

Op datum van 17/09/2019 neemt het Commissariaat- Generaal opnieuw een weigeringsbeslissing, ditmaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (bescherming in een andere EU- lidstaat).

Deze is thans de bestreden beslissing.

Verzoekers asielpcedure is dan ook niet meer redelijk te noemen temeer de Raad in het laatste arrest oordeelde dat het bijkomend onderzoek nog steeds door het CGVS niet gevoerd werd.

Dat uit het administratief dossier niet blijkt dat dit bijkomende onderzoek gevoerd werd.

Integendeel.

Het Commissariaat- Generaal verwijst enkel naar algemene informatie zonder deze in concreto te toetsen aan verzoekers situatie. Meer zelfs. Zij schuift alle verantwoordelijkheid op verzoeker af.

Dat dit ondeugdelijk bestuur is en een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat deze drastische houding ertoe leidt dat het Commissariaat- Generaal zich schuldig maakt aan het non-refoulement beginsel. Dat deze behandeling een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt conform het artikel 3 EVRM. Dit temeer het duidelijk niet ten gevolge is van het gedrag van de verzoekende partij zélf, maar door het pertinent weigeren van verwerende partij om een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker in Italië.

Verzoeker daarentegen, heeft zich volledig conform de medewerkingsplicht gedragen, en steeds de waarheid verklaard.

De geloofwaardigheid van verzoekende partij is dan ook nooit in het gedrang gekomen.

De Commissaris-generaal komt niet tegemoet aan de eis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uitgebreide en actuele informatie te plaatsen tegenover de concrete vrees die de verzoeker uit.

Verzoekers vrees ten overstaan van Italië is geloofwaardig en geobjectiveerd.

Italië heeft zelfs nooit concrete én individuele garanties gegeven dat de verzoeker zijn rechten in het kader van zijn beschermingsstatuut ten volle zou kunnen uitoefenen. Integendeel, het gebrek aan medewerking door de Italiaanse overheid gekoppeld aan verzoekers individuele ervaringen in Italië is een contra-indicatie dat de verzoeker ten volle beschermd zal worden.

Verwerende partij onderzocht niet of verzoeker zich daadwerkelijk nog kan beroepen op zijn verblijfsstatus in België.

Meer nog, de Commissaris-generaal ontdoet zich van zijn verantwoordelijkheid door te stellen dat het volledig aan verzoeker toekomt om te bewijzen dat zijn statuut niet meer geldig is.

Zijn verzoek om internationale bescherming werd ten onrechte geweigerd.

4.5.

Uit het boven uiteengezette blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de in kracht van gewijsde gegane arresten gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent : enerzijds het arrest dd. 25/09/2018 met arrestnr. 209 991 en anderzijds het arrest dd. 15/03/2019 met arrestnr. 218 336.;

De Commissaris-generaal schendt met de bestreden beslissing verder de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht.

V. Eindbesluit

De verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de beslissing dd. 17/09/2019 genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens om aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen, in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek."

2.2. Verzoeker voegt als stuk een uittreksel van het geciteerde AIDA-rapport.

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat.

3.2. Het staat niet ter betwisting dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië in 2011.

3.3.1. Verzoeker voert in essentie aan dat in het dossier geen informatie voorhanden is waaruit blijkt dat hij zich, na zijn vertrek uit Italië, nog kan beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus in Italië en de daaruit voortvloeiende verblijfsvergunning. Verzoeker stelt dat in strijd is met hetgeen werd geoordeeld in twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die kracht van gewijsde hebben.

Uit het vernietigingsarrest van de Raad met nummer 209 991 van 25 september 2018, zoals onder meer geciteerd in het verzoekschrift, blijkt dat het administratief dossier van verweerder, op basis van hetwelk de Raad diende te oordelen, geen informatie bevatte (i) of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet door de Italiaanse overheden werd ingetrokken of opgeheven; (ii) of het verlopen van een verblijfsvergunning betekent dat de subsidiaire beschermingsstatus is ingetrokken of opgeheven; (iii) of het feit dat verzoekers verklaring dat hij geen adres meer heeft het voor hem moeilijk tot onmogelijk maakt om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen; (iv) over de mogelijkheden voor verzoeker om terug te keren naar Italië, zich de verleende bescherming te verschaffen en zijn Italiaanse verblijfsvergunning terug te verlengen of te hernieuwen; (v) omtrent de actuele situatie van personen met subsidiaire bescherming in Italië.

Het vernietigingsarrest nummer 2018 336 van 15 maart 2019 vernietigde de beslissing, die volgde na het voorgaande vernietigingsarrest nummer 209 991, opnieuw omdat verweerder volgens de Raad nogmaals nagelaten had het administratief dossier te voorzien van informatie.

3.3.2. Te dezen stelt de Raad vast dat het administratief dossier (stuk 10, map landeninformatie, met daarin stuk 3 "*Informatie AIDA/ECRE*") in de voorliggende procedure thans wel degelijk is voorzien van informatie omtrent de situatie van de houders van een subsidiaire beschermingsstatus. Het betreft informatie omtrent de verblijfsvergunning ("*Residence permit*"), registratie en burgerlijke stand ("*Civil registration*"), verblijf op lange termijn ("*Long-term residence*"), naturalisatie ("*Naturalisation*"), cessatie en herziening van de beschermingsstatus ("*Cessation and review of protection status*"), intrekking van de beschermingsstatus ("*Withdrawal of protection status*"), vrijheid van beweging ("*Freedom of movement*"), reisdocumenten ("*Travel documents*"), opvangaccommodatie ("*Housing*"), toegang tot de arbeidsmarkt ("*Access to the labour market*"), sociale bijstand ("*Social welfare*") en de gezondheidszorg ("*Health care*").

Tevens blijkt dat verzoeker, na het vernietigingsarrest met nummer 218 336 van 15 maart 2019, uitgebreid werd gehoord door verweerder op 26 juni 2019. Verzoeker werd gehoord omtrent de redenen waarom hij Italië heeft verlaten en zijn levensomstandigheden in Italië. Het gehoor van verzoeker handelde ook over de toegekende subsidiaire beschermingsstatus en het verval/ intrekking/ hernieuwing van de verblijfsvergunning (gehoor CGVS d.d. 26 juni 2019, p. 11-12).

Ingevolge de aanwezigheid van de voormelde informatie in het administratief dossier kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de miskennis van de in kracht van gewijsde gegane arresten van de Raad.

3.3.3. Verweerder heeft zich bij voorliggende bestreden beslissing tevens gebaseerd op een nieuw gehoor van verzoeker zodat niet kan worden aangenomen dat werd tekortgekomen aan de zorgvuldigheidsverplichting. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn motieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de vraag om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.4. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen.

Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Italië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

3.5. Inzake verzoekers subsidiaire beschermingsstatus, verblijfsvergunning en vernieuwing van de verblijfsvergunning stelt de bestreden beslissing:

"Vooreerst beroept u zich op het gegeven dat uw verblijfsvergunning sinds 17 januari 2017 verlopen is en u deze niet meer kan hernieuwen. Daar uw verblijfsvergunning ondertussen reeds meer dan twee jaar verlopen is, zou dit ook betekenen dat uw subsidiaire bescherming bijgevolg niet meer geldig is en u bij een terugkeer naar Italië een nieuw verzoek om internationale bescherming zou moeten indienen (CGVS II, p. 4-5 en 11). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen de verblijfsstatus of verblijfsrecht enerzijds, en een verblijfstitel of verblijfsdocument anderzijds (zie ook het antwoord van de Italiaanse Dublinunit in dit verband, zoals weergegeven in de COI Focus, ITALIË. Verduidelijking bij de antwoorden van de Dublinunit, d.d. 19/5/2016 waarvan kopie in het administratief dossier). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Ook de Italiaanse nationale wetgeving voorziet terzake - en in lijn met de Kwalificatierichtlijn - weliswaar in een aantal welbepaalde gronden voor de intrekking of opheffing van de verleende internationale bescherming, maar zulks gebeurt géénszins systematisch doch steeds op grond van een formele, tegensprekelijke procedure zoals voorgeschreven door hoger genoemde Europese regelgeving waardoor Italië, net zoals de overige lidstaten van de EU, gebonden is (zie de informatie van en rapportering door AIDA/ECRE waarover het CGVS beschikt en die in kopie in het administratief dossier wordt gevoegd).

Bijgevolg kan er op goede gronden vanuit gegaan worden dat de subsidiaire beschermingsstatus die u in Italië verleend werd geldig is behoudens zou blijken dat deze inmiddels zou zijn ingetrokken of opgeheven. Het CGVS beschikt evenwel over géén enkele concrete aanwijzing in deze zin, noch wordt zulks door u aangetoond met dwingende argumenten, concrete gegevens of enig verifieerbaar element. Hierbij moet worden onderstreept dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde dat het aan de verzoeker, die de actualiteit of effectiviteit van de reeds verleende bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat deze niet (langer) op deze bescherming kan rekenen (zie RvV 24 oktober 2018, nr. 211 433, randnummer 16.3 ; RvV 30 oktober 2018, nrs. 211 801, 211 791, 211 793, 211 797, onder randnummer 31.3).

Voor zover u aanvoert dat u actueel niet langer beschikt over een geldige verblijfstitel of verblijfsdocument, gekoppeld aan de internationale beschermingsstatus die u in Italië werd verleend, komt het óók ten dezen onverkort aan u toe om - gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u actueel nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus in Italië geniet - op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van een verlopen verblijfstitel desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten. U laat evenwel na om dwingende argumenten, concrete gegevens of verifieerbare elementen aan te reiken waaruit zou blijken dat zulks in uw hoofde het geval zou zijn. Hoewel u beweert dat u in Italië niet meer over een beschermingsstatus beschikt en u bij een terugkeer naar Italië een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten

indienen (CGVS II, p. 11), wordt dit zoals gezegd niet op overtuigende wijze door u aangetoond. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u hiermee bedoelt dat u volgens de Italiaanse wetgeving na een verblijf van zes jaar, en bij de derde verlenging van uw verblijfsvergunning, opnieuw gehoord dient te worden, waarbij er nagegaan wordt of u nog steeds nood heeft aan bescherming of niet en waarna u een permanente verblijfsvergunning kan verkrijgen (CGVS II, p. 11-12). Dat de Italiaanse autoriteiten u zouden uitnodigen voor een bijkomend interview om na te gaan of u nog steeds nood heeft aan internationale bescherming of niet, toont echter aan dat u actueel wel degelijk nog steeds over een internationaal beschermingsstatuut beschikt in Italië. Daarenboven toont dit geenszins een risico op refoulement aan, maar vormt dit daarentegen net een bewijs van het respect voor het principe van non-refoulement door de Italiaanse autoriteiten. Indien zij, net zoals in 2011, zouden oordelen dat u nog steeds internationale bescherming nodig hebt, zou u volgens uw verklaringen uw subsidiaire beschermingsstatus immers behouden en een permanente Italiaanse verblijfsvergunning krijgen.

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Dienaangaande blijkt overigens uit hogergenoemde informatie (AIDA/ECRE) waarover het CGVS beschikt, en waarvan kopie als bijlage in het administratief dossier wordt gevoegd, dat de Italiaanse verblijfstitel gekoppeld aan subsidiaire bescherming in de praktijk doorgaans vernieuwd of verlengd wordt behoudens eventuele tegenindicaties (bv. wegens het plegen van misdrijven in Italië) doch hiervan zijn er geen aanwijzingen voorhanden in uw geval.”

Gelet op de deze motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat verweerder niet heeft onderzocht of verzoeker in Italië nog in aanmerking komt voor de (toegekende) subsidiaire beschermingsstatus en daaruit voortvloeiende verblijfsstatus.

Dit geldt des te meer omwille van de vaststelling dat de informatie die die door verweerder werd gehanteerd (cf. map landeninformatie, AIDA/ECRE, “Residence permit”) afkomstig is van dezelfde informatiebron als deze die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift (uittreksel AIDA-rapport, “Content of International Protection”). De informatie inzake de verblijfsvergunning die wordt gehanteerd en geciteerd (verzoekschrift, p. 15) door verzoeker is te dezen identiek als deze van verweerder omtrent de aanvraag en hernieuwing van de verblijfsvergunning.

Uit deze geciteerde informatie blijkt dat het probleem inzake het bekomen en vernieuwen van verblijfsvergunningen kan gelegen zijn in het hebben van een domicilie, waaronder verstaan wordt een “registered address” (vrije vertaling “gekozen woonplaats”). Deze “gekozen woonplaats” kan immers ook worden bepaald worden bij een organisatie, maar niet alle ‘Questuras’ aanvaarden het adres van een organisatie of niet alle organisaties laten aan subsidiair beschermden toe hun adres te gebruiken.

Verzoeker blijft blijkens zijn geciteerde verklaringen en verweer in het verzoekschrift echter in gebreke om concreet aan te tonen dat hij geen domicilie, in de betekenis van een “registered address” (vrije vertaling: “gekozen woonplaats”) en “a legal, not an actual domicile” (vrije vertaling: “een legaal, niet aan actuele domicilie”), kan bekomen teneinde te voldoen aan de administratieve vereisten om een verblijfsvergunning te vernieuwen, namelijk “filling out the appropriate form and sending it through the post office” (vrije vertaling: “het toepasselijk formulier invullen en versturen via het postkantoor”).

3.6. Uit het administratief en rechtsplegingsdossier blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen bij verweerder met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Italië en waaruit onder meer blijkt dat zijn gezondheidssituatie de belangrijkste reden was om Italië te verlaten. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

Gelet op de devolutieve werking van het beroep kan verzoeker niet gevolgd worden in zoverre hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming doet hij immers de levensomstandigheden in Italië gelden.

In dit opzicht heeft verzoeker echter als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan deze status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben immers een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat verzoeker betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat, hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Aangaande de levensomstandigheden in Italië dient te worden vastgesteld dat de levensomstandigheden aldaar niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit blijkt uit de omstandige motivering die niet concreet wordt betwist door verzoeker en die luidt:

"In eerste instantie beweert u dat u, nadat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, enkel een treinticket en macaroni kreeg van de Italiaanse overheid (CGVS II, p. 5). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat u in 2012 nog gedurende negen maanden in een opvangcentrum van de Italiaanse overheid kon verblijven. Niet alleen werd in het opvangcentrum in uw basisbehoeften voorzien, onderdak en drie maaltijden per dag, maar kreeg u daarnaast ook nog Italiaanse taallessen. Ook zou u in Padova (Padua), zij het slechts voor een paar dagen per week, een slaapplek ter beschikking hebben gekregen (CGVS II, p. 5-6). Gezien u zelfs na het verkrijgen van uw status nog meer dan negen maanden onderdak genoot, kan u echter bezwaarlijk stellen dat de Italiaanse overheid en de instanties, bevoegd voor de opvang van verzoekers en mensen met een statuut, geen enkele bijstand zouden verlenen. Dat u, als persoon die subsidiaire bescherming geniet, nadien geen recht meer gehad zou hebben op gratis opvang is niet abnormaal. Daarnaast blijkt ook dat u in staat was om gedurende vijf à zes maanden voor 250€ per maand een kamer te huren in een huis omdat u destijds werkte. Hoewel uw bewering dat u destijds in het zwart voor de CIA, een Amerikaanse inlichtingendienst, werkte weinig meer is dan een blote bewering van uwentwege, wijst bovenstaand gegeven er wel op dat u destijds over een vast inkomen kon beschikken en in uw eigen huisvesting kon voorzien (CGVS II, p. 7-9). U geeft hier echter bij aan dat u na eind 2015 verschillende pogingen ondernomen had om werk te vinden, maar u hier niet in slaagde omdat er eenvoudigweg geen werk was. Zo zou er onder de Italianen een hoog percentage werkloosheid zijn en zou dit voor vreemdelingen nog erger zijn.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel een jobaanbieding gekregen had in een pizzeria, maar u dit afgewezen had omdat u het maandelijks loon van 350€ te weinig vond (CGVS II, p. 9), wat bezwaarlijk toelaat om te besluiten dat u niet meer over opties beschikte. Daarenboven zou u Italië in 2013 verlaten hebben en naar Denemarken gereisd zijn om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verzoek werd echter geweigerd door de Deense autoriteiten, waarna u na een verblijf van drie à vier maanden vrijwillig naar Italië besloot terug te keren. Ook reisde u nadien nog meermaals naar België en verschillende andere Europese landen, waarna u telkens weer terugkeerde naar Italië (CGVS I, p. 7-8 en CGVS II, p. 9). Dat u vanuit Italië meermaals naar andere Europese landen kon reizen toont vooreerst aan dat u wel degelijk over een bron van inkomsten of financiële ondersteuning beschikte om uw reizen te financieren. Dat u, ondanks de door u beschreven situatie in Italië, bovendien toch telkens vrijwillig naar Italië besloot terug te keren en daar te blijven toont voorts geenszins aan dat u de situatie in Italië effectief ondraaglijk achtte noch dat uw levensomstandigheden er de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken en kunnen worden aangemerkt als een situatie die zo ernstig is waardoor uw toestand aldaar kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (zie: HvJ, Ibrahim e.a. d.d. 19 maart 2019, randnummer 90).

Verder beweert u nog dat er in Italië geen enkele medische hulp werd aangeboden en de gezondheidssector er zeer slecht was (CGVS II, p. 5 en 10). Hoewel u beweert geen medische hulp gekregen te hebben in Italië, blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk medische hulp gekregen heeft. Zo geeft u aan dat er mobiele medische teams waren om op straat medische bijstand te verlenen en legt u ook een document voor van een ziekenhuisopname in januari 2017 (CGVS II, p. 10). Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat er wel degelijk nota werd genomen van uw medische toestand en men u in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan. U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.”

Het louter citeren van zijn verklaringen tijdens het gehoor bij verweerder kan niet worden aangenomen als nuttig of dienstig verweer ten aanzien van de voormelde motivering die dan ook onverminderd staande blijft. De Raad benadrukt dat verzoeker middels zijn geciteerde verklaringen niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de hogere vaststellingen omtrent verzoekers persoonlijke omstandigheden. In het verzoekschrift stelt verzoeker daarenboven in het feitenrelaas: *“Tussen 2011 en 2017 kwam de verzoeker reeds een tiental keer naar België om zijn familie te bezoeken. Op datum van 18/01/2017 besloot verzoeker, omwille van zijn slechte leefomstandigheden, Italië te verlaten en definitief naar België te reizen. Verzoeker kwam rond 20/01/2017, via Frankrijk, aan in België.”* Gelet op de financiële mogelijkheden om een tiental keer een heen- en terugreis te maken tussen Italië en België toont verzoeker ook aan over financiële middelen en opvang te beschikken in Italië.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is bijgevolg gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

3.7. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS